

PSZICHOAPU Van visszaút

Husvét után sokan letették a főesküt, hogy ilyen többet nem lesz, nem fordul velük elő. Aztán megkezdődött közülük sokakkal, hogy újra jobarátk lettek a pohárral. Ami nem is baj, ha inkább barátság ez a viszony. De néhányan tudjuk jól, nem barátai, hanem szolgái, rabjai a pohárnak.

Nekik szól ez a cikk, meg azoknak, akik segíteni szeretnének nekik. Vagyis: majdnem mindenkinnek. Mert az a szörnyű ebben, hogy innen vagy onnan, de alkoholt úgyben majdnem mindenki érintett.

Nézzük tehát: ki lett szolga, rab?

Kemény, de ki kell mondani:

1. Akinek minden nap kell inni, mert annyira hiányzik, hogy egyszerűen nem bírja ki nélküle, vagy

2. akinek többször/háromszor is többszörnek számít/volt már ún. filmszakadása, vagyis retrógrád amnéziája = visszafelé ható emlékeztetése, amikor nem tud másnap visszaemlékezni semmire, vagy kiesnek bizonyos időszakok - nos, ez az ember már nem ura önmagának, hanem az alkohol rabja, szolgája.

Az ide vezető út egyik embernek nagyon rövid: egy-két év alatt eljut ide, de vannak szép számmal, akik évtizedekig is bírják úgy, hogy akkor és annyi ideig állnak le, ahogy ők akarják.

Károsodnak természetesen lassan, de is: tünkremennek az idegeik, megsínyli a doigt, fennül lefelé a szájuk, a toruk, a szívük, a gyomruk, a májuk, a hasnyalmirigyük, elhíznak vagy nagyon is lefognak, sokat és gyakran izzadnak, elromlik az idegük, kevesebbet kívánják, restülre a szemükkel és a szavaikkal, amál inkább, és kevesebbet is teljesítenek, romlik munkaképességük, gyakran remeg kezük-lábuk, izom- és csontfájdalmak vannak derektól lefelé, romlanak emberi kapcsolataik és anyagi viszonyaik is.

Mindenkinnek azt tudom tanácsolni éppen ezért, hogy maradjon meg ún. szociális ivónak. Ez azt jelenti, hogy ne igyon minden nap, ne igyon a keresztedéig/vagy azáltal, a vágyat, hogy mindent el tudjon felejtetni, / tartson száraz napokat, időszakokat, tekintse az alkoholt fűszernak, ami megélesíti a dolgokat, s ugyan-ki észük ép észszel, márekszámra, erőspapírral, sór, vagy borsot!

Aki pedig az 1. vagy a 2. csoportba került, azonnal forduljon szakemberhez, az aljon le teljesen. Errehez először is hozzon egy olyan akarat döntést, hogy lassan, fokozatosan abbahagyja az ivást. A döntésével kapcsolatban meg egy erre szakosodott, ilyen ügyekkel vállaló orvos, pszichológus, vagy pszichológus, alternatív gyógyítót, papot, vagy szociális munkást, mondja el őszintén a gondjait, bajait, és hagyatkozzon a szakemberre. Harminc év praxisával mondom: le lehet állni. Teljesen. Van visszaút.

F: „Úgy indult a koncert, hogy a Farkastársangra készült Akela-álarcot nem a fejünkre húztuk, hanem egygel lejjebb... Ágyéknál, mint egy bugyogó, csüngött az álarc. Így nyomtuk le a Rockernek születésnapját, utána meg bútorozás... Lementünk, felöltöttünk és visszajöttünk eljászani a rendes műsort. Akkor a sikongatás volt, mint a Beatlesnél, b...meg!”

P: „Ja, és most, hogy Sobry visszajött, visszatér az Akela show-ba a Szántóföldi búza éneklése is!”
F: „Az meg micsoda?!”

F: „Ez egy nagyon jó sztori! Kipróbáltunk egy ilyen kíváncsi kamera-szerű dolgot. Régebben jelentkeztünk egy olyan zenekarnál, amelyik billentyűst meg énekest keresett. Elmentünk hárman, persze áruházban: Sobry volt az énekes, én a billentyűs, Pávcsi meg a manager. Egész éjszaka dolgoztunk előtte. Valami iszonyatos hangszint kevertünk ki a billentyűn, Sobry meg egy elemilámpába szerelt be egy mikrofont. Egy telefonkagyló mikrofonját! De szólt, b...meg! Megszólalt! Akarták másnap adni a jó mikrofont, ő meg ragaszkodott a zseblámpához. És, hogy mi is megmutassuk, milyen az a stílus, amit szeretnénk nyomtatni, megírtuk közösen a Szántóföldi búza kezdetű dalt. Az a címe, hogy Lombikenyér! „Szántóföldi búza, Rozsdás eke szántsa, Nagy a világ búja, A Lombikenyér...” Ha-ha! Ez volt a nóta, amit vittünk magunkkal! És nem merték azt mondani, hogy azonnal takarodjunk a f...ba! Mondogatták, hogy nem rossz, nem rossz - közben én meg könyökkel szólóztam a billentyűn, Sobry pedig össze-vissza kornyikált. Valami iszonyat volt! Közben meg vigyázni kellett, nehogy kirobbanjon belőlünk a röhögés! Mondták, hogy kísérem őket valami nótában, én meg a második másodikpercben elkezdtem szólni, mint az atom. Erre leálltak és néztek. Aztán újrakezdtek és újra valami értelmes könyöklős szót csináltam! És ez ment hatszor vagy hétszer, mire a gitáros bezorult és letekerte a potméteremet b...meg! Erre én vissza... Aztán meg kihúzott minden csatornából... Pedig egy éjszaka át kevertük a hangszint. Reggel keltették Pávait, hogy hallgassa meg, mit kevertünk ki, ennél jobban semmi sem bántja a fület! Ha-ha! Tényleg, b...meg! És a Pávcsi volt a menedzser! Akkor még jobban álltunk anyagilag, mint most... Pávcsi két napja nem evett, éhes volt, mint állat és a diplomatacskájában ott volt egy rói kolbász, amit Sobry hozott. Pávcsi meg alig várta, hogy vége legyen az egésznek, hogy arcába tömhesse a kolbászt! Ha-ha! De közben meg olyanokat mondott - copfban, öltönyben, aktatáskával - hogy k...a jó a csapat, hajlandó lenne egy-kétszáz ezer forintot befektetnie! Közben meg tudtuk, hogy egy kib...ott vasa sincs és két napja nem evett, b...meg! Ha-ha! Sőt, azt mondta, el tudná intézni, hogy fellépünk a Tina Turner előtt! Ha-ha! Miután mi már a Moncsicsi zenéjére ráénekeltek a Lombikenyéret! És meg Sobry le is b...ta a zenekart, hogy miféle próbahely az, ahol nincs egy csupor méz?! Ha-ha! Mert ő anélkül nem is tud énekelni! Ha-ha!”

És ezt a nótát TI játszótok Akela bulikon?
P: „Ja igen, kicsit eltávolodtunk a témától. Szóval, az volt a röhej, hogy a Tüzesvízben beb...va játszottunk úgy, hogy hangszert cseréltünk. És akkor ott Sobry elénekelt, hogy Szántóföldi búza... Legközelebb pedig már követelte a közönség a számot! Ha-ha! El kellett énekelnie és a közönség már tudta b...meg a szöveget, együtt énekeltek Sobryval...”
F: „Na ennyit a közönségről...”
P: „Főnök meg atomrészen egy konferát, hogy „Rockernek születtem, mert apám levágja hajam, nyisz-nyisz-nyisz!” És erre a közönség b...meg, kórusban elkezdte, hogy „nyisz-nyisz-nyisz!” Ha-ha!”

F: „Apám, az a párszáz ember, amit mondtam, mindent kórusban ismételt! De az milyen volt, hogy koncert közben kimentem a büfébe és ott összetalálkoztam Sobryval? Épp szóló volt, mondom rádiósmikrofonnal b...meg, lesétálok a büfébe és mikor hallok, hogy jön a nóta, akkor majd onnan kezdek énekelni. Erre b...meg lemegek a büfébe, a pulthoz, kirendelem a vörösboroskóltát és ott van Sobry b...meg! Apám, ott volt Sobry, benn meg a zenekar!”

P: „Persze, mert én közben basszuszólot csináltam, valami leveles tölglyafággal. Valahogy felkerült a szinpadra...”
F: „Apám, azok voltak a szép idők, b...meg!”

A jó egyórás Interjú végére már az egész brigád az asztal alatt fetrengett a röhögéstől és az egyre komolytalanabb témák azt jeleztek, hogy elfjött az ideje a magnó kikapcsolásának. Az Akela-rajongók számára azonban épp a magnók bekapcsolásának ideje érkezett el, hiszen a csapat második anyaga, Farkastörvények címmel a hamarosan megjelenésre kerül!

Cím: Akela, 1374 Bp, Pf. 513.

AKELA diszkográfia: A Fenevad 1992, Farkastörvények 1993
Fotó: Gübölyös László

Gy: „Természetesen. Lehet, de nem érdemes. Az tény, hogy már az első lemezen is észre lehetett venni, az újabb témák más. Ezzel születtek, mint a régebben íródott dalok. Mint a Csak A Rock Segíthet... De megérték egymás mellett.”

P: „A Csak A Rock Segíthet szerítem egy 1978-as rocktéma. És mégis szeretik a rajongók...”
K: „A Nem Híszek dött... Minden koncert előtt és után kéri, az az egyik kedvenc. Jönnek, hogy „Mé nem került fel a lemezre?”

F: „Miért nem? Mert az Egyház betiltotta...”
K: „Majd, ha egyszer lesz koncertlemezünk, akkor oda feltezzük!”

Gy: „Most már ilyen dalok nem születnek, mert fejlődött a zene. Modern stílusú a gitárjáték. De egyébként attól, hogy valami modern, még nem biztos, hogy jó is. Lehet egy téma avas meg minden, egy igazi régi kő-téma, de út, mint az állat. Eltojja a hegyet is!”

P: „Próbálunk szövegileg és zeneileg is mást csinálni, mint a többiek. Mast...”
F: „Tok rohej, az Akela együttes próbátsáról beszél... Ha-ha!”

Gy: „A témák úgy jönnek, hogy ülök és gitározok otthon, aztán egyszer csak kipottyann egy téma. Ez kijön az ember kezéből. És attól fugg, mi jön ki, hogy mit gyakorolsz, milyen zenéket gitározol. De van a lemezen egy punknóta is, ami főleg Pávcsi ötletére alakult ki. Jól esett a sok vicsozítás után valami könnyebb, bulizós punknótát játszani. Tök jó buli...”

P: „Az igazsághoz hozzátartozik, hogy megismerkedtem skinhead barátokkal, volt rockerekkel, akik elláttak punkzenékkel. Exploré, meg ilyenek... K...ára megtetszettek és azt mondtam, hogy miért ne?”
És lírai nótá van a lemezen?

P: „Azt meghagyjuk másoknak!”
K: „Lírai nótá nincs a lemezen.”
F: „Menj mar a p...ábal! Ott a Felkészültem A Halálra, az lírai!”
P: „Lírai egy í...! Most nézz rá erre az állatra! Hát lehet lírai nótát írni a Főnökötől?”

És melyik a leggyorsabb nóta a lemezen?
P: „Hát a híltéres. Mi is annak a címe? Majdnem 200-as tempo, 196-05!”

K: „Az a címe, hogy Aljon Meg A Menet. Gyakorolni kell, mint állat, ha el akarjuk játszani a turné! Muszáj lesz egy kicsit gyakorolni. Még Pávcsinak is! Hallod?”
P: „Majd a harmadik bulira beáll...”

F: „Te hulye, a PeCsában nyitunk október 29-én! Ha ott leszerepeink, akkor végünk. Egyébként a második Farkastársangon kívül Pesten csak a nagysikerű E Klub-beli koncertet ismétljük meg idén.”
És az mitől volt olyan nagysikerű?
Gy: „Mert csupaszon játszottunk le egy nótát!”